

**ХОЛОДНЕ
ПОЛЕ**

ДАНИЛО КЛОЧКО

ХОЛОДНЕ ПОЛЕ

Львів • Видавництво Старого Лева • 2025

УДК 821.161.2-31

К50

Данило Ключко

К50 Холодне Поле [Текст] : роман / Данило Ключко. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 680 с.

ISBN 978-966-448-436-4

Через сім років після моторошних подій та злочинів Звіра Холодне Поле знову огортає страх. У маленькому містечку одна за одною з'являються дивні скульптури. Витончені й моторошно реалістичні, вони нагадують біблійні сцени — падіння, каяття, Судний день. Але згодом стає зрозуміло, що ці витвори мистецтва створено з тіл жертв. Кожна скульптура — це частина загадки, за якою стоїть таємничий і небезпечний Митець. Хто він? Який сенс вкладає у свої зловісні творіння? І чи зможуть слідчі Денис Чорний та Артур Ковальський віднайти його до того, як у Холодному Полі з'явиться чергова «інсталяція»?

«Холодне Поле» — це напружений психологічний трилер, що досліджує межі між натхненням і жахом, життям і смертю, провинною і спокутою.

УДК 821.161.2-31

© Данило Ключко, текст, 2025

© Тетяна Омельченко, обкладинка, 2025

© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-436-4

Усі права застережено

пролог

09.01.2000

Холод пожирав плоть, наче зграя голодних диких щурів. На заваді йому не ставали ані ввімкнений двигун «жигулів», ані метал, ані кілька шарів теплового одягу.

«А може, це щось інше? Страх? Страх, що сьогодні бути нам не захисниками, а трунарями...»

— Темрява і холод — справжній Гельгейм, — зронив лейтенант міліції Іван Бурий, вдивляючись у непроглядну сірість за лобовим склом.

Бурого — дитя радянсько-китайської дружби — колеги називали Вікінгом (за любов до скандинавської міфології) значно частіше, ніж на ім'я, по батькові, прізвище чи звання. Той у відповідь лише криво посміхався — усмішка часом виникала на його обличчі незалежно від ситуації: ще одна виразна риса цього доволі посереднього міліціонера.

На мить Бурий відірвався від споглядання дороги і зиркнув на напарника — старшого лейтенанта Артура Ковальського. Той мовчки вдивлявся в пільму зимового ранку, ніяк не реагуючи на Вікінгову репліку: чи то повернувся до перерваної невеселої думки, а чи сподівався, що мовчанням схилить до тиші й колегу.

Коли Бурий отак необачно відволікся, наступної ж миті «жигулі» почало перекошувати, тож він заходився шалено крутити кермо то в один бік, то в інший. Гума пронизливо заверещала, ковзаючи по зледенілому асфальту.

— А наш Нагльфар із ревом мчить собі через цю вічну зиму просто на Рагнарьок, — вів далі Бурий. — Ми точно ті льодяні велетні...

Ані Артур Ковальський, ані тим паче сам Іван Бурий зростом не скидалися на велетнів — хоч льодяних, хоч якихось іще.

— Вікінгу, — Ковальський таки перевів погляд із хуртовини за вікном на лейтенанта. — Заткнися і дивись на дорогу!

Іван Бурий був старший на кілька років за колегу, та все ж наказові підкорився. І річ була не в субординації. Артур Ковальський мав просто таки містичний дар командувати. «Гени», казали ті, кому прізвище «Ковальський» було знайоме не лише в контексті молодого старлея.

Щойно Артур прийшов сьогодні на роботу, аж лейтенант тут-таки повідомив йому про виклик: у чотирнадцятій квартирі, на Леніна, 10, галас і звуки бійки. Власне, виклик надійшов іще вночі, однак Бурий, що мав нічне чергування напередодні, не зміг поїхати, оскільки службове авто відмовлялося заводитися на такому морозі, й реанімувати нещасний «жигуль» вдалось лише зранку, коли трохи потеплішало. Ковальському було що сказати і на адресу Вікінга, і на радянський автопром, і на погоду, і на комунальників, які не квапилися зменшувати схожість пейзажів їхнього міста на декорації ядерної зими, але він поки що вирішив утриматися від коментарів — може, біди ще не сталося.

Чотирнадцята квартира на Леніна, 10 була одним із тих «нехороших» помешкань, які є майже в кожному будинку. Дзвінок не працює; килимок, підлога та стіни вкриті плямами, про походження яких краще не думати на повний шлунок; двері мають такий вигляд, немовби їх намагалися

вибити середньовічним тараном: часто вони бувають відчинені, принаймні частково, а довкола тупцяють істоти, більше схожі на хрестоматійних чортів, аніж на людей. Жило у цій «нехорошій квартирі» подружжя пияків, і Ковальського, або ж когось із його колег, викликали вгамувати парочку щонайменше двічі на тиждень. Сімейство мало дочку-школярку, яку органи опіки досі не забрали в дитячий будинок із причин, про які Ковальському залишалося тільки здогадуватися. Артур собі думав, що рано чи пізно батько з матір'ю таки потруяться «пальонкою» і просто вже не прокинуться із забуття після чергової п'ятики. Після Нового року, коли дівчинку, в порваному одязі й без жодного живого місця на обличчі, забрала «швидка», старлей став замислюватися про те, щоб прискорити оте «рано чи пізно». Скажімо, підмішати їм до спирту якісь пігулки. Або ж просто зарубати обох, як курей, і видати це за наслідки п'яної бійки. У тому, що йому це зійде з рук, Артур не сумнівався. У тому, що мала буде йому вдячна, — тим більше. Психіку її це вже не вбереже, звісно, але дитячий розум здатний на дива, коли потрібно врятуватися від потрясінь.

Потрібна була тільки нагода. Та зараз, коли вона, схоже, з'явилася, в душі Ковальського почало накручуватися: чи не припустився він помилки, вичікуючи? *Фатальної*, можливо, помилки для життя тої школярки?

У «сталінці», здавалося, було ще холодніше, ніж надворі. У коридорі темно: лампочку чи то вкрали, чи то вона просто перегоріла. Стіни вкривав іній, а ставши на нижню сходинку, Артур відчув, як його нога в чоботі повільно їде вбік — на сходах щось було розлите. Згадався схожий випадок в іншому будинку кілька днів тому: там чоловік, послизнувшись, налетів оком просто на металевий штир,

що стирчав із перил. Звук, із яким метал виходить із голови, був найхімернішим, що Ковальський чув у житті.

Двері, здавалося, покосилися ще дужче, і відмітин на них побільшало, відколи міліціонери були тут востаннє. Одне те вони були замкнені — Артур переконався в цьому, поторсавши клямку.

— Відчиняйте, п'янь, міліція! — гаркнув Іван Бурий, марно тарабанячи у двері.

— Відходь, — коротко наказав Ковальський, і сам відступив від дверей на кілька кроків, явно готуючись вибити їх ногою.

Вікінг послухався, однак запитав:

— А у звіті що напишемо?

— Що запах газу відчули, — відмахнувся Ковальський, націлюючись. — Чи що вони вже такі були... Придумаємо, коротше.

Висадити двері йому так і не дали. За спиною раптом пролунав звук, що рознісся старими стінами, наче грім од пострілу. Обидва міліціонери різко розвернулися — Артур інстинктивно став у бійцівську позу, а Іван потягнувся по пістолет. Насправді ж це був не постріл, а лише гучний кашель. Належав він високому чоловікові в чорному шкіряному пальті, що визирав із сусідньої, дванадцятої, квартири, уважно вивчаючи міліціонерів запаленими блакитними очима. Про його вік — чи навіть просто обличчя — Артур не міг сказати нічого, бо воно ховалося за марлевою маскою.

— Б-б-бробачте, — затинаючись, прогундосив чоловік. — Я-якшо ваб д-д-дреба ввійди, є г-г-г-глюч. Ви ж б-б-біліцо-неги, так?

— Старший лейтенант Ковальський, це лейтенант Бурий. А ви хто? — Артур уже давно знав усіх мешканців

цього поверху, зокрема місцевого священника, отця Даниїла, якому і належала дванадцята квартира.

— Є-є-євген Дюбижев, г-гванти... тьху, г...гвандиранд я одця Д-данила. Б-бробачте, грип.

— П-п-поганка? — в'їдливо передражнив Вікінг.

— Ключ, значить, є? — промовив Артур, і надалі розглядаючи чоловіка.

— Так, — чоловік задер маску, оголюючи довгу щетину — таку ж темно-руду, як і чуприна, і відхаркнув. — Б-бростіть. Одець л-лишив н-на т...такий в-в-випадок.

Голова в масці зникла за дверима, дозволивши міліціонерам обмінятися поглядами, а тоді показалася знову, разом із правою рукою, що стискала ключа.

— Давно тут живе? — запитав Ковальський, підходячи.

Дюбишев у відповідь почав агукати, долаючи ваду, а очі його раптом ковзнули кудись поза Артурове плече. Старлей не міг цього не помітити, тому різко обернувся.

На сходах застигла постать, іще нижча за Бурого. Вона з ніг до голови була закутана в лахміття, яке навряд чи могло зігріти, — лише великі, каламутні очі спершу зиркнули на Вікінга, а потім переповзли на Ковальського і розширилися ще дужче — напевно, від страху. Артур знав її, і міг пояснити почуття цієї жінки: від неї та її співмешканця — власників «нехорошої» чотирнадцятої квартири — він не приховував своїх побажань, а також наміру посприяти їхньому здійсненню.

— Дякую, та, схоже, ваша поміч уже не знадобиться, — промовив Артур, із насолодою спостерігаючи, як із кожним його словом дрібне потворне обличчя ще дужче перекошується від жаху.

Насолода ця перевершила навіть страх, що пожирав міліціонера всю дорогу сюди.

— Здоров, мати, — наближаючись до неї, старлей буквально виплюнув ці слова. — Відмикай, — гаркнув, вказавши на нещасні двері.

Жінка подріботіла, кидаючи нажахані погляди на всіх, зокрема на квартиранта Євгена Дюбишева, який так і стояв у відчинених дверях найманої квартири. Рука з ключем, яку вона підносила до замкової шпарини, дрижала, неначе дріль у слабких і невправних руках, — через той-таки страх, а чи з похмілля. Із замком їй вдалося впоратися далеко не з першої спроби — можливо, саме через тремор, хоча й не факт, зважаючи на те, скільки всього довелося цим дверям витримати. Краєм ока Ковальський помітив, що Дюбишев зник — безшумно, немов розчинився. Можливо, варто було його повернути — міг знадобитися понятий, якщо міліціонери таки запізнилися.

«Не каркай, бляха!» — подумав Артур.

Нарешті замок здався, залишивши по собі луну та дзвін у вухах. Від самісінького порога в квартирі панував безлад: взуття, що просило їсти, подерті капці, одяг, зокрема дитячий, порожні пляшки, переважно з-під горілки... Тут було так само холодно, як і в коридорі — опалення, певно, відключили за несплату, як і електрику. І стояв сморід, мов у хліву.

Вікінг залишився з хазяйкою в передпокої, а Артур швидко кинувся квартирою — перевірів обидві кімнати і ванну, нарешті забіг у кухню. Там за столом, посеред уже запліснявілих недоїдків, величезної батареї пляшок та уламків скла сидів господар квартири. Це був опецькуватий дідок зі шматочками квашеної капусти у брудній бороді. За довгими, проте ріденькими пасмами масного волосся непевного кольору ховалася лисина. Попри нестерпний холод, одягнутий він був у майку, спортивні штани та чорні діряві шкарпетки — просто-таки класичне вбрання.